

5

O dvacet minut později jsme se zasekli. Přes cestu ležely další spadané stromy – vypadalo to, že tam nejsou příliš dlouho. Strhnuly elektrické vedení a nad listnatou masou s praskotem přeskakovaly jiskry.

Musíme jinudy, napsala jsem ostatním a přejížděla jsem prstem po mapě v aplikaci.

Jenže všechny alternativní trasy svítily červeně a vznášelo se nad nimi hned několik výstražných upozornění.

Všichni jsme si vystoupili, jenom Jack a Shel chtěli zkontrolovat zvířata, shlukli jsme se na silnici a pohrávali jsme si s trasami v mobilních mapách.

Žádná nepůsobila slibně.

Někteří z nás si koplí do pneumatik. K rodičům jsme se v žádném případě vracet nehodlali. Kdybychom se teď se staženým ocasem vydali zpátky, připadali bychom si jako ti největší lůžři.

A vůbec, prostě jsme se vracet nechtěli.

„Věděl bych o jednom místě,“ ozval se po chvíli Burl.

„O místě,“ zopakovala Val povzbudivě.

„Je to farma,“ doplnil. „V polích. Se stodolou. Ve vnitrozemí. Bezpečnější. Dál od oceánu.“

Prohlásil, že ve stodole je spousta slámy, na které by se dalo spát. Znělo to nepohodlně. Navíc mouchy, švábi, pavouci a dost možná i ohniví mravenci.

Ve Slintově domě na nás čekaly matrace z paměťové pěny, obří postele. A přelivový bazén.

„A jsou na tý farmě jako, no, krásy?“ ptal se Rafe. „Protože z těch mám depku. Maj to předem spočítaný. Všechny do jedný. Buď vás ve dvou letech picnou jateční pistolí, nebo vás nechaj žít až do pěti. Furt vás oplodňujou a všechny vaše děti unesou. Berou vám mlíko, který mělo bejt pro ně. A pak umřete.“

„Netušila jsem, že jsi vegan,“ utrousila maličko jízlivě Sukey.

„Čí ta farma je?“ zajímala se Dee.

„Patří jedný bohatý paní,“ odpověděl Burl. „Farmaření má jako koníček. Starám se jí tam o to. Teď je zrovna pryč. Žije v Tribece.“

Když Burl zadal do aplikace adresu, vyhodila nám přímou trasu – ne že by ta aplikace byla důvěryhodná. Přes to jiskřící vedení jsme se podle ní taky měli přenést.

„Bylo by to jenom na chvíli,“ dodala Sukey. „Tyhle stromy přece někdo odklidí, ne? Pak vylezeme ze stodoly a zamíříme do Slintovy krutopřísný rezidence. Souhlas?“

Slinta se rozzářil.

Burl spěšně zařadil zpátečku a s nohou na plynu zacouval po silnici. Řídil docela nebojácně.

Najednou jsme ucítli příšerný smrad.

„Králíček udělal bobek,“ přiznal Jack.

„Synku, tohle nejsou králičí bobky,“ namítl Burl. Vypadal jako někdo, kdo se v tom vyzná.

„Vačice taky. A skunčice. Mají strach.“

„Skunk?!“ užasl Burl.

„Vy tam máte skunka?!“ přidala jsem se.

„Je to moc hodná skunčice,“ Jack na to.

„Hele, to jsem si vlastně říkala,“ povídám mu, „když chcete zachránit zvířata, neměli byste mít od každýho dvě? Nebude to problém, výhledově, když zachráníte jenom jedno?“